

γός. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αίτωλ. Ἀχυρ.) *χλουπώνω* Ἡπ. (Ἀργυρόκ. Δερβίτσ. Πωγών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ λ ο ὕ π ο ς*.

1) Τρώω με λαίμαργίαν, καταβροχθίζω ἐνθ' ἄν.: *Ἐπιασε κ' ἐγλούπωσε δύνιο πιάτα φακῇ κί ἀκόμα δὲν ἐχόρτασε Ὀθων. Ἐγλούπωσε ὅλες τσι πορδάλες (=κορόμηλα) αὐτόθ. Καλὰ τὰ γλούπουσις τὰ κινάσια Ἡπ. (Ζαχόρ.) Τὰ γλούπουσι οὔλα τὰ σταφύλια Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) Ἐγὼ χλουπώνω 'ς τὸ φαί, δὲν παίζω Ἡπ. (Δερβίτσ.) Πότε τὸ γλούπωσες τὸ τυρὶ κιόλας; Ἡπ. (Ἀργυρόκ.) Τὰ γλούπουσις κιόλας τὰ σῦκα Ἡπ. (Κουκούλ.) 2) Ἐξαφανίζω, κλέπτω Ἡπ. Στερελλ. (Ἀχυρ.): Τὰ γλούπουσι τὰ λιπτά Ἡπ. Τοῦ γλούπουσι τοῦ σ'τάρ' τ' νύχτα κ' ἔφ'γι Ἀχυρ. 3) Σκοπεύων πυροβολῶ διὰ τοῦ ὄπλου Ἡπ. (Χουλιαρ.) 4) Ἐκπαρθεύω κόρην Ἡπ. (Χουλιαρ.) Συνών. *διακορεύω, καλοῦπώνω, ξεπαρθερεύω, παλουκώνω, περνῶ, πουτσοῦρῶνω, πουτσωνῶ, σπάζω, τρυπῶ, χαλῶ*. β) Γενικῶς ἔρχομαι εἰς σεξουαλικὴν ἐπαφήν, *γαμῶ* Ἡπ. (Χουλιαρ.): Τῇ γλούπωσε ὁ μασκαρᾶς.*

γλούσπη ἡ, Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κορινθ. Συκιά Κορινθ.) *γρούσπη* Πελοπν. (Ἡλ. Καλάβρυτ. Σουδεν.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὐσ. *γ λ ο ὕ ν η*, τύπ. τοῦ *λ ο ὕ ν η*, καὶ *λ ἄ σ π η*.

Ἰδὺς, βορβορώδες ὕδωρ, λάσπη, λασπόνερον ἐνθ' ἄν.: Τὸ ποτάμι πάει γλούσπη (Αἰγιάλ.) *Τί νερό νὰ πιῆς, ἀφοῦ εἶναι γλούσπη;* αὐτόθ. *Ἐπесе 'ς τὴ γλούσπη ὁ δόλιος τσ' ἔγινε ἴσα με τὸ λαιμὸ Πελοπν. (Κορινθ.) Ἀσ' τὸ νερό νὰ ξαστερώσῃ, εἶναι γρούσπη Σουδεν. Τὸ κρασί εἶναι γρούσπη (ἀνάμεικτον με τρυγίαν) αὐτόθ.*

γλοῦτς Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Λέξ. πεποιημένη.

Πρὸς δῆλωσιν τοῦ παραγομένου ἤχου, ὅταν τις πλήττῃ διὰ τῶν ποδῶν τὸ ὕδωρ: *Νὰ κάμ' γλοῦτς τὰ πονδαράκια τ' τοῦ πιδί μ' 'ς τοῦ ριγῶ. Συνών. μ π λ ο ὕ τ ς μ π λ ο ὕ τ ς, π λ ο ὕ τ ς π λ ο ὕ τ ς.*

γλουφάρι τό, Κέρκ. (Ἀργυρόκ. κ.ά.) *γλουφάρι* Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ λ ο υ φ ὶ ς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. *-άρι*. Ἀγκιστρον.

γλουφίτσωμα τό, Πόντ. *γλουφίτσωμαν* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ι τ σ ῶ ν ω*.

Ἡ κοίλανσις, ἡ δι' ἐκσκαφῆς ἐκβάθυνσις ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀβουτενεθέρ' τοῦ ξυλί' τὸ γλουφίτσωμα εὐκόλον ἔν' (αὐτοῦ τοῦ ξύλου ἡ κοίλανσις εἶναι εὐκόλος). Συνών. β α θ ο ὕ λ ω μ α, σ κ ἄ ψ ι μ ο.*

γλουφισώνω Πόντ. (Κοτύωρ.) *γλουφισώνω* Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) Παρατ. *ἐγλουφισώνω* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **γ λ ο υ φ ι τ σ ι*, ὅπου καὶ **γ λ ο υ φ ι τ ζ ι ν*. Βλ. Α. Παπαδόπ., Λεξ. Ποντ. διαλ. εἰς λ.

Καθιστῶ τι κοῖλον διὰ σκαφῆς, βαθύνω, κοιλαίνω, ἐνθ' ἄν.: *Γλουφισώνω τὴν γῆν Κοτύωρ.*

γλουφὸς ὁ, Ἐρεικ. Μαθράκ. Ὀθων.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ὶ ς*.

Τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἐξοχῆς τοῦ ἀγκίστρου, εἰς τὸ ὅποιον τίθεται τὸ δόλωμα τῶν ἰχθύων ἐνθ' ἄν.

γλούφωμα τό, Πόντ. *γλούφωμαν* Πόντ. (Κερασ.) *γλόφωμα* Πόντ. (Τραπ.) *γλόφωμαν* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ὶ ς*.

1) Κοίλανσις, ἐκβάθυνσις ἐνθ' ἄν. 2) Μέρος κοῖλον, κοίλωμα Πόντ. (Κερασ.): *Ἐκρύφθεν ἀπέσ' 'ς ἐνὸς δοντροῦ γλούφωμαν.*

γλουφώνω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) *γλοφώνω* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ **γ λ υ φ ὶ ς* < *γ λ υ φ ὶ ς*, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. *γ λ ὕ φ ω*. Πβ. D. Oekonomides, *Lautlehre des Pont.*, 6.

Ἐκγλύφω, κοιλῶνω, ἐκσκάπτω τι διὰ τῶν δακτύλων, μηχανιδίου ἢ τοῦ στόματος (ἐπὶ ζώων), σχηματίζω κοίλωμα ἐνθ' ἄν.: *Γλουφώνει κουρία κ' ἐποῖκεν ἀτο φωλέαν (κουρία = κορμὸς δένδρου) Κερασ. Ἐγλόφωσα τὸ ξύλον καὶ ἐποῖκ' ἀτο ἄμον καί' Τραπ. Ὁ ποντικὸν ἐγλόφωσεν τὸ τουβάρ' αὐτόθ. Συνών. γ λ ο υ φ ι τ σ ῶ ν ω, γ λ ο υ φ ω τ ῖ ζ ω, κ α ν κ α λ ῖ ἰ ἄ ζ ω, κ ο υ φ ὶ ς, σ κ ἄ φ ω.*

γλουφώτης ἐπίθ. Πόντ. *γλοφώτιν* Πόντ. (Κερασ.) *γλοφώτ' Πόντ.* (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ ο υ φ ω τ ὶ ς*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 169 κ.έξ. Γραμμ. Ποντ. διαλ., 140.

Γ λ ο υ φ ω τ ὶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλουφωτίζω Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) *γλοφωτίζω* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ ο υ φ ω τ ὶ ς*.

Γ λ ο υ φ ὶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Ὁ πεντικὸν ἐγλοφώτ' σεν τὸ ψωμὶν - τὸ τυρίν. Μέσ. κοιλαίνομαι ἐνθ' ἄν. Τ' ἀπίδ' ἐγέραςεν κ' ἐγλοφωτίεν (=ἐκουφάλισσε) Χαλδ.*

γλουφώτισμα τό, Πόντ. *γλουφώτισμαν* Πόντ. (Ἀμισ.) *γλοφώτισμαν* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ω τ ῖ ζ ω*.

Ἡ δι' ἐκσκαφῆς κοίλανσις ξύλου, γῆς, ἄρτου, τυροῦ κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.

γλουφωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) *γλοφωτὸς* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Οὐδ. *γλουφωτὸν* Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.) *γλοφωτὸν* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ὶ ς*.

Ὁ δι' ἐκσκαφῆς καθιστάμενος κοῖλος, *β α θ ο ὕ λ ὶ ς*.

γλυκά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὀφ. Σάντ. Σινώπ. Τράπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.) *γλυκέα* Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.) Ἀπουλ. (Τσολλίν.) Σύμ. *γλυτσεά* Ἀπουλ. *γλυκιά* Κρήτ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλάχ. Βάιγ. *γλυτσια* Κύπρ. *γλυτζιά* Κύπρ. *γυλκιά* Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίρρ. *γ λ υ κ ἄ*. Βλ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ., στ. 1831 (ἐκδ. Δ. Μαυροφρύδ., σ. 322) «περιλαμβάνει τοὺς γνησιῶς, γλυκὰ καταφιλεῖ τοὺς». Ὁ τύπ. *γ λ υ κ ἄ* καὶ εἰς Χρον. Μορ. Η 228 καὶ 2453 (ἐκδ. J. Schmitt), ὁ δὲ τύπ.

γλυκιά καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Α 392 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' ἐχτύπαν-το γλυκιά ἀνάδια 'ς τὸ παλάτιον».

Μεταφ., γλυκέως, ἡδέως, ἡπίως, μειλιχίως, χαριέντως κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτου.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν κ.ά.): Μιλάει - τραγουδάει - κοιτάζει γλυκὰ σύνθηθ. Γλυκέα καλαντζεῦ' (=ὁμιλεῖ) Ἰμερ. Ἐκεῖν' πα γλυκέα κ' ἔμορφα ἐρώτεσαν ἀτεν ντὸ ἔκαμεν κ' ἐσκουτουλ' τσεν ὁ κόσμος (ἐσκουτουλ' τσεν = εὐωδίασεν) αὐτόθ. Τί τέλεις ἀξ' ἐμοῦ; τὸν ρώτησε γλυτσέα ὁ Τσύριο Τσολλῖν. Πάντα γλυκὰ συντ'χαίν' (ὁμιλεῖ πάντοτε ἡδέως) Τραπ. Ντὸ γλυκὰ συν-τυχαίν'! (τί νόστιμα ὁμιλεῖ!) Ὀφ. Κοίτα ὅσο βορεῖς γλυκὰ, νὰ μὴ μὲ κόφης 'ς τὰ δύο Ἰθάκ. Ὅρα ποῦρ ἐν' κούφουντα γλυκὰ γλυκὰ τὸ καμπζι (κοίταξε πῶς κοιμᾶται γλυκὰ γλυκὰ τὸ παιδί) Μέλαν. Πολλὰ γλυκὰ τρανᾶ (=βλέπει, κοιτάζει) Ἀμισ. || Ἀσμ.

Ὡσὰ δὴ μυζηθρόπιττα δὰ σὲ τουλουπανιάσω,
νὰ σὲ φιλῶ γλυκιά γλυκιά, ὥστε νὰ σὲ χορτάσω
(τουλουπανιάσω = τυλίξω) Κρήτ.

Εἶντα γλυκιά κοιμούμουνε, ἀπόψε 'ς τὴ μαδάρα
κ' εἶχα τὸ χιόνι πάπλωμα, τὸ κρούσταλλο σεδόνι
αὐτόθ.

Κρέμ-μουνταν 'σάν τὰ κνιζιά κ' ἐφίλουν τα γλυτζιά
γλυτζιά
(κνιζι = σταφύλι) Κύπρ.

Ἀχι, γλυκὰ πὺν σ' ἀγαπῶ καὶ εἶμαι ν' ἀποθάνω,
πὺν ὀῆκα 'ς τὴν ἀγάπη σου καὶ πὲ μ' εἶδα νὰ κάμω
αὐτόθ.

Κ' ἔνα τραβούδι γρίκο γιὰ σένα ἢ χέρα γράφει
καί, γράφοντα, ἢ καρδιά μου γλυκέα-γλυκέα μου ζάφει
(ζάφει = πάλλει) Τσολλῖν.

Τσεῖνος γλυτζὰ συντύχανε, τσεῖνος σπαχὶν του τραῦαν
Κύπρ.

Τὴ μάνα καὶ τὸν ἀδερφὸ γλυκὰ 'ποκοίμησέ τους
καὶ σὺ ἔβγα ὀξω 'ς τίς δροσές νὰ δροσολοηθοῦμε
Πελοπν. (Σχορτσιν.)

Ἀντρόννο ἐκάθουνταν 'ς ἔνα προδεφαλάδι,
γλυκὰ γλυκὰ κουβέντιαζε καὶ χύνει μαῦρο δάκρυ
Ἡπ. (Κόνιτς.) || Ποίημ.:

Ζητᾶ τὴ Μάρω του 'ς τὸν πυρετό του,
στρέφει τὰ μάτια του γύρω θαμπά,
κεμίζει πῶς γλυκὰ 'ς τὸ μέτωπό του
τὸ δροσερό της χέρι ἀκουμπᾶ

Λ. Προβελέγγ., Ποίημ., 1, 352

Πέσε γλυκὰ νὰ κοιμηθῇς

Λ. Βαλαωρ., Ἔργα, 1, 17. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Χρον. Μορ. ἐνθ' ἄν. στ. 228: «εἰς τὸν μαρκέσην ἤλθασιν, γλυκέα τὸν χαιρετοῦσιν».

γλύκα ἢ, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γλύκια Ρ6δ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ κ α. Βλ. Περὶ γέροντ. στ. 34 (ἐκδ. Wagner, σ. 107) «τὴν γλύκαν τῆς γλυκότητος, τῆς ἐρωτοκρατίας». Διὰ τὸν ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς σχηματισμόν, κατὰ τὸ σχῆμα π ι κ ρ ὁ ς - π ι κ ρ α κττ. ἢ ἐκ τοῦ γ λ υ - κ α ἰ ν ω, κατὰ τὸ π ι κ ρ α ἰ ν ω - π ι κ ρ α κττ. πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 76. 2, 134. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. γ λ υ κ α καὶ εἰς Ἡσύχ.

Α) Κυριολ. 1) ἐπὶ ἐδωδόμεν ἢ ποτῶν, ἢ γλυκύτης, ἡδύτης, ἢ ἐκ τῆς γεύσεως γλυκέος ἐδωδόμεν ἢ ποτοῦ εὐχαρίστησις κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἡ γλύκα τῆς πάστας, τοῦ χαλβᾶ, τοῦ μελιού κοιν. Μὴ βάλῃς ἄλλο νερό 'ς τὸ σιρόπι, θὰ χάσῃ τὴ γλύκα του κοιν. Ἐχει μὴ γλύκα τοῦτο τὸ σταφύλι Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Εἶναι οὐλο γλύκα τ' ἀβγόσυκα τοῦτο τὸν καιρὸ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἀνοστον χαλβᾶν 'ξάι γλύκαν 'κ' ἔχ' (ἀνοστος χαλβᾶς δὲν ἔχει διόλου γλύκαν) Χαλδ. Εἶν' ἔχοντα νιὰ γλύκα ἐνταὶ τὰ σοῦκα! (ἔχουν μὴ γλύκα αὐτὰ τὰ σοῦκα!) Μέλαν. Ἀμα 'π'νάης, θὰ καταλάβῃς τί γλύκα ἔχ' ἰδὼ τοῦ φουμι Μακεδ. (Δασοχώρ.) 2) Εἰς τὸν πληθ. γ λ υ κ ε ς, γλυκύσματα ἀποστελλόμενα ὑπὸ τῆς νύμφης εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ γαμβροῦ Λέσβ. Χίος

Β) Μεταφ. 1) Ἡ εὐχαρίστησις ἢ ὁποία προέρχεται ἀπὸ ἓν πρᾶγμα ἢ ἀσχολίαν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Καππ. (Συνασσ.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἡ γλύκα τῆς δουλειᾶς - τῆς μελέτης - τοῦ κυνηγιοῦ - τοῦ ὕπνου - τῆς ζεστασιᾶς κοιν. Ἡ γλύκα τοῦ γάμου Κρήτ. Τὸ στόμα μ' γλύκα οὐτ' ἔχ' Ὀφ. Εὐτός, λοιπό, μὲ τὴ γλύκα τοῦ κυνηοῦ πὺν κυνήανε ἔνα γαδουράφτη (= λαχόν) Νάξ. (Φιλότ.) Ἐχει γλύκα ἢ δουλειὰ τοῦ κοπαδιάρη (= ποιμένος) Κέρκ. (Καρουσ.) Ἐχει γλύκα τὸ μελισσομάντρι (ἢ ἐργασία τοῦ μελισσοουργοῦ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐχει γλύκα τὸ πα-ραγώνι Πελοπν. (Ἀρχαδ.) || Φρ. Ἐμεινε μὲ τὴ γλύκα 'ς τὸ στόμα ἢ ἀπλῶς ἔμεινε μὲ τὴ γλύκα (ἐπὶ ἀτόμου τὸ ὅποιον ἐδοκίμασε ἀπογοήτευσιν διὰ προσδοκίαν μὴ πραγματοποιηθεῖσαν) κοιν. Πόμ'νι μὲ τὴ γλύκα 'ς τὸ στόμα (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Συνασσ. Ἐπῆρες τὴν γλύκαν ἄθε (δι' αὐτο-μον τὸ ὅποιον ζητεῖ μετὰ τὴν πρώτην εὐχάριστον δοκιμήν, νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν κάτι) Τραπ. Καλές γλύκες (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους) Πελοπν. (Πυλ.) || Ἀσμ.

Τῆς ἀλανιάρας τὸ φιλὶ ἔχει περισσῖα γλύκα,
γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦν πολλοί, τὴν παίρνουν δίχως προῖκα
Ἀθῆν.

Ἐάν καταλάβῃς ὁ κερατᾶς τὴ γλύκα τοῦ κεράτου,
μέλι καὶ γάλα γίνεται μὲ τὴ νοικοκυρά του
(νοικοκυρά = σύζυγος) Παξ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Περὶ γέροντ., ἐνθ' ἄν. στ. 32 κέξ. «διὰ τὸ πολὺν τ' ἀντίπροικο καὶ ροῦχα ὅπου δίδει, | παίρνει τὴν νέαν ὁ γέροντας καὶ τρώ' τὴν σὰν ἀπίδι, | ἐκείνον τὸ γλυκύτατον ἄνθος τῆς παρθενίας, | τὴν γλύκαν τῆς γλυκότητος, τῆς ἐρωτοκρατίας». β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, διὰ αὐτὸν ὁ ὁποῖος προξενεῖ εὐχαρίστησιν διὰ τῆς ἐμφανίσεως ἢ συμπεριφορᾶς του σύνθηθ. καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Γλύκα μου! (προσφώνησις πρὸς νήπια) Ἐχει μὴ γλύκα 'πάνω του σύνθηθ. Ἐν' ἔχα νιὰ γλύκα ἐνταν' ἁ σάτη (ἔχει μὴ γλύκα αὐτὸ τὸ κορίτσι) Μέλαν. Γυναῖκα ὅλο γλύκα (ἦτοι προκαλοῦσα εὐχαρίστησιν) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) κ.ά. Ὡχ, γλύκεις πῶχ'! (εὐχαρίστησιν πὺν προξενεῖ!) Λέσβ. Φωτιά σὲ φά', 'ἐν ἔχεις μὴ γλύκαν ἀπάνω σου! Χίος (Φυτ.) 2) Εὐχαρίστησις, χαρά, εὐτυχία πολλαχ. Πέ-ρασαν τὴ ζωὴ τους ὅλο γλύκα χωρὶς καμμιὰ πίκρα (ἐπὶ ἀτό-μων τὰ ὅποια ἠτύχησαν εἰς τὴν ζωὴν των) πολλαχ. Εἶναι ὅλο γλύκα ἢ κουβέντα του Πελοπν. (Δημητσ.) Ὡς μᾶς ἐγλύκανες, γλύτσες νὰ θωρῆς (εὐχὴ) Θήρ. Κι ὁ εὐσεβὴς προσκυνητὴς θὰ εὗρισκε μεγάλην γλύκαν καὶ παρηγορίαν ἀπὸ τὲς πίκρες τοῦ κόσμου εἰς τὸ νὰ θεωρῇ μόνον τὴν πενι-χρὰν κανδήλαν καίονσαν ἐμπρὸς εἰς τὴν ὠραίαν εἰκόνα Α. Παπαδιαμ., Χριστουγενν. διήγ., 62. || Παροιμ.

Κάλλιο λάχανα μὲ γλύκα, | παρὰ ζάχαρη μὲ πίκρα

